

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 17 • Perjantaina 3. syyskuuta 2010

61. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Lyyli Tirri 100 vuotta

*Lyyli Tirri
täytti torstaina
26.8.2010
kunnioitettavat
100 vuotta.*

Lyyli Tirri syntyi Kurkijoen Aromäen kylässä 26.8.1910, maanviljelijäpariskunta Pekka ja Helena Hartikan perheeseen. Elokuussa hän täytti kunnioitettavat 100 vuotta, mutta hänestä se ei tunnu niin erikoiselta. - Ei tässä sen kummempaa, samalta tuntuu ku ennenki, Lyyli nauraa.

Onnellisen lapsuutensa hän vietti yhdessä Maija-siskonsa ja serkkujensa Salmen, Sirkan ja Tertun kanssa kanssa Aromäellä. Arki 1900-luvun alun Kurkijoella oli kovaa. - Työtä siel pit tehdä paljon, lapsista asti. Lyyli vietti pitkiä aikoja paimenessa muun muassa äitinsä, Maija-siskonsa ja naapurin poikien kanssa. Lehmien paimentamisen ohessa sienestettiin ja marjastettiin. Vapaa-aikaa ei juurikaan ollut. - Mikä vapaa-aika? Työtä tehtiin ja levättiin, kun ei jaksettu tehdä työtä, Lyyli naurah-

taa kysyttäessä vapaa-ajan vietosta.

Lyylille on jäänyt lapsuudestaan elävästi mieleen oman puutarhan suuret omenapuut, joiden runsaasta sadosta päästiin nauttimaan pitkälle talveen asti. Hän kertookin aina sanoneensa, että juuri omenoiden syönnin takia hän onkin elänyt niin vanhaksi. - Omenan kun ihminen päivässä syö, lääkäri takkinsa nälkäänsä myy, Lyyli lukee lapsuudestaan tutun lorun.

Aromäessä toimi aktiivinen ja pitkät perinteet omaava nuorisoseura, jonka toiminnassa myös Lyyli Tirri oli nuoruusvuosinaan mukana. Nuorisoseura järjesti muun muassa perheiltamia, siellä lausuttiin runoja, luettiin kertomuksia ja pidettiin pieniä puheita. Juhannusjuhlien aikaan poltettiin myös aina nuorisoseuran kokko, jonka ympärillä leikittiin piirileikkiä ja laulettiin.

Lyyli kihlautui puolisonsa Jaakko Tirrin kanssa 21.3.1932 ja häitä tanssitiin samana vuonna 5.7. Lapsia parille ehti syntyä Kurkijoella kaksi, Leena ja Eeva. Nuorin tytär, Riitta syntyi sodan jälkeen vuonna 1945.

Sota-ajasta ja evakkoreisuista lottanakin toimineella Lyyli Tirrillä on muiden aikalaistensa tavoin monia kipeitä muistoja. Ensimmäiselle evakkotaipaleelle lähtö oli kylmyyden takia erityisen vaikea - Käytiin rekkeen, oli 30 astetta pakasta. Ei se ihan mukavaa ollu, Lyyli muistelee. Uuden rajankin sijainti oli vielä lähdetäessä hieman epäselvä, piti vain mennä niin pitkälle kun pääsee. Kurkijoelle palattiin keväällä 1942 suurin toivein, mutta ilo oli lyhytaikaista ja takaisin evakkoon jouduttiin taas vuoden 1944 syksyllä.

Monien vaiheiden kaut-

ta Jaakko ja Lyyli Tirrin perhe päätyi Karinaisten Rakkioon vuonna 1947, josta ostettiin oma maatila. Varsinaissuomalaiset ottivat Tirrit hyvin vastaan, eikä naapureissa ollut mitään valittamista. -Rakkiossa ei ollut suuria kantatiloja, kaikki olivat vasta tulleita ja siten samassa asemassa, toteaa **Riitta Tirri**, Lyylin nuorin tytär. Koska kurkijokelaiset sijoitettiin muiden karjalaisten tavoin kylittäin samoille seuduille, oli vanha sosiaalinen verkosto Kurkijoelta lähellä. Vanhojen karjalaisnaapureiden luona kyläiltiin ahkerasti. Juuri kyläilykulttuurissa oli ero ja varsinaissuomalasten ja karjalaisten kesken - Meille se oli niin luonnollista, että menttiin kun mieleen johtui naapuriin, Lyyli naurahtaa.

Lyyli Tirri oli jo Kurkijoella asuessaan aktiivisesti mukana marttatoiminnassa, jota hän pitää erittäin

Tässä lehdessä mm.

Karjalaista sukua avioliiton kauttas. 4
Kiertoajelu Loimaan Kurkijoki-kohteissas. 7
Kekkosen vierailut Kurkijoella ... s. 10-11
Ilomantsin maisemissa s. 12

Toimitus on avoinna tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 17.9., 8.10., 22.10., 5.11.

tärkeänä maaseudun valistuksen kannalta. Hän jatkoi pitkään marttatoiminnassa myös Varsinais-Suomessa. Marttatoiminnan kautta Lyyli oli monesti mukana järjestelemässä Kurkijoen pitäjäjuhlia, jonne leivottiin karjalanpiirakoita piirastakoissa. Hän oli myös alusta asti juhlien vakiokävijä. Myös Lyylin tyttäret olivat lapsena mukana juhlilla, vaikka aina ei olisikaan mukaan jaksanut lähteä. - Mukaan houkuteltiin jäätelöllä, Riitta Tirri nauraa.

Riitta Tirri kertoo, että karjalaisuus oli vahvasti esillä arkielämässä ja siitä puhuttiin kotona paljon. - Muistan, että lapsuudessa "koti" oli epäselvä käsite, koska vanhempien puhussa kodista, he tarkoittivat Kurkijokea, paikkaa jossa en ollut käynytäkään, Riitta Tirri toteaa. Kotona puhuttiin tietysti karjalan murretta ja ennen koulun alkua Tirrin lapset viettivät aikaa serkkujensa ja muiden karjalais- taustaisten lasten kanssa. -

Paikkakuntalaisiin lapsiin tutustuttiin oikeastaan vasta, kun menttiin kouluun, Riitta Tirri kertoo.

Lyyli Tirri pääsi käymään Kurkijoella Sirkka-serkkunsa järjestämällä kotiseutumatkoilla kesinä 1991 ja 1992. Paikat olivat kuitenkin muuttuneet kovasti viidessäkymmenessä vuodessa. - Eihän se mukavalta tuntunut, ku työtä ol tehty miespolvelta toiselle ja kaik ol hävitetty, Lyyli Tirri muistelee.

Lyyli juhli syntymäpäiväänsä HelaHovissa Kyrössä lauantaina 28.8.2010 mukavassa tunnelmassa sukulaisen ja ystävien kanssa. Riitta Tirri kertoo juhlien olleen onnistuneet, väkeä oli paikalle saapunut ympäri Suomen, yhteensä noin 80 henkilöä. Juhlilla vanhat tutut tapasivat pitkstä aikaa, karjalan murretta haasteltiin ja nautittiin toisten seurasta.

Antti Sahla

Sylvi Kojo ja Lyyli Tirri haastelevat 28.8.2010 järjestetyillä Lyylin 100-vuotisjuhlilla.

3.9.2010

Työharjoitteluni Kurkijoki-Säätiössä

Huhtikuun alussa aloittamani viiden kuukauden työharjoittelujakso on tullut päätökseensä ja minun on aika taas jatkaa muiden töiden parissa. Viidessä kuukaudessa on tapahtunut paljon ja olen saanut olla monessa mukana.

Työpaikkana Kurkijoki-Säätiö oli alusta asti luonteva ratkaisu, sillä olimme tehneet ennen harjoitteluani lähes vuoden yhteistyötä Turun ammattikorkeakoulun ja Kurkijoki-Säätiön yhteisen projektin aikana. Myös omat sukujuureni juontavat isäni puolelta Kurkijoen Räihävaaran kylään, Korpimäelle, joten motivaatiota työskentelyyn tuli tätäkin kautta. Monenlaiset työtehtävät pitivät huolen siitä, ettei työntekoon päässyt kyllästymään. Harjoitteluni aikana olen muun muassa työstänyt Kurkien kutsu -dokumentti DVD:tä, sen kansigrafiikoita, sekä DVD:n trailerin Youtubeen. Olen päässyt toimittamaan Kurkijokelainen -lehteä, olen tehnyt siihen mainoksia ja muuta grafiikkaa ja tietysti olen kirjoittanut siihen useita juttuja. Lisäksi olen suunnitellut myöhemmin käyttöön otettavat museon kyltit, olen tehnyt käyntikortteja, pitäjäjuhljen ohjelmat ja paljon muuta. Työtehtäviä on siis ollut laidasta laitaan.

Olen saanut myös olla mukana muun muassa lukuisissa Kurkijoki-Säätiön hallituksen ja pitäjäjuhlatoimikunnan

kokouksissa ja tätä kautta olen saanut arvokasta kokemusta kokouskäytännöistä. Olen myös päässyt suunnittelemaan Kurkijokelaisen messuosastoa OKRA-messuille sekä järjestelemään Kurkijoen pitäjäjuhlita. Saimme myös hienon mahdollisuuden esiintyä juhlilla niitä varten kootun Karjalan kaippu -orkesterin kanssa. Kurkijokelaisen toimituksessa olen myös päässyt toimimaan erilaisissa asiakaspalveluun liittyvissä tehtävissä ja olen tavannut paljon mielenkiintoisia ihmisiä, joilta olen kuullut paljon tarinoita ja olen jakanut monia mielenkiintoisia juttutuokioita.

Haluan kiittää kaikkia, joiden kanssa olen päässyt työskentelemään näiden viiden kuukauden aikana eri tilaisuuksissa. Erityisesti haluan kiittää Kurkijokelaisen toimitussihteerin Helena Sulavuorta, jonka kanssa olen jakanut toimiston harjoitteluni aikana.

Vaikka harjoittelujaksoni onkin ohi, en suinkaan aio unohtaa Kurkijokelainen -lehteä enkä Kurkijoki-Säätiötä. Tulen jatkossakin kirjoittamaan juttuja lehteen ja pyrin olemaan muutenkin Säätiön toiminnassa mukana omien resurssieni mukaan.

Antti Sahl

Hartaus sunnuntaille
5.9.2010
15. sunnuntai helluntaista

Kiitollisuus

Olen kiitollinen monista asioista. Ja monista asioista en osaa olla, vaikka varmaan pitäisi. Arjessa oleva hyvä tuntuu tavalliselta, ei erityiseltä. Niin monta asiaa on tottunut pitämään itsestään selvyytenä. Aivan liian monta.

Elämän karu laki on, ettei useinkaan osaa olla kiitollinen arjesta: päivistä, jolloin voi nousta sängystä, perheestä, työstä, opiskelusta, ystävistä, hyvästä ruuasta, luonnosta, kesän auringosta, omasta kodista. Listaa voisi jatkaa loputtomasti.

Kiitollisuus häivähtää mieleen usein vasta hädän hetkellä, silloin kun apua todella tarvitaan. Tiedän, etten olisi selvinnyt yksin. Monia asiaa olisi ollut vaikeampaa. Tarvitseen toista ja toisia. Tarvitseen Jumalaa. Itselleen on huono olla kiitollinen. Kiitollisuus on jotain, jota olen saanut ja ottanut vastaan.

Kiitollisena ajattelen monia heitä, jotka ovat kulkeneet kanssani, kuunnelleet valituksiani ja murheitani, rohkaissut ja tuoneet arkeeni iloa. Kiitollisena ajattelen Jumalaa, joka antaa elämälleni tarkoituksen ja suunnan. Kiitollisena ajattelen elämän tavallisuutta, eteenpäin liukuvia päiviä, vuoden kiertoa ja kasvua ympärilläni.

Raamattu kehottaa meitä kiitollisuuteen. Se puhuu elämänsenteesta, elämästä Kristuksessa. Se haluaa nostaa katseemme arjen harmaudesta ja kutsuu näkemään elämän värit. Jumala on antanut meille elämän, sen moninaisuuden ja kauneuden. Arjen tavallisuus on täynnä aihetta kiittää. Sunnuntai onkin siksi aivan erityinen kiitospäivä.

Tämän sunnuntain raamatunteksti antaa yksinkertaisen ja hyvän elämänohjeen. ”Menkää koteihinne, nauttikaa hyviä ruokia ja juomia ja lähettäkää maistiaisia niille, joilla ei itsellään ole mitään. Tämä päivä on pyhitetty meidän Herrallemme! Älkää siis olko murheellisia, vaan iloittakaa, sillä Herra on teidän voimanne.”

Aulikki Mäkinen

Aulikki Mäkinen toimii hiippakuntasihteerinä
Kuopion hiippakunnan tuomiokapitulissa.

Kuolleita

Rakkaamme

**Kerttu
TOPELIUS**

o.s. Lasonen
* 29.6.1923 Kurkijoella
† 29.5.2010 Laukaassa

Tähti alkaa työnsä,
minä käyn levolle.
(Kerttu Topelius)

Puolisoa, äitiä, mummoa,
isomummoa,
sisarta ja tättä
kaipaushella muistaen

Eino
Pirkko-Liisa
Johannes ja Marika, Lumi
Riitta ja Reijo
Jaakko, Anna-Riitta
Tarja
Taneli ja Elina, Tuomas
Tuuli-Maria, Hilka
Elsa-sisar
Elsie-Marie perheineen
muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Meille rakas

**Anna Liisa
POSKIPARTA**

o.s. Lätti
* 15.3.1912 Kurkijoki
† 3.8.2010 Loimaa

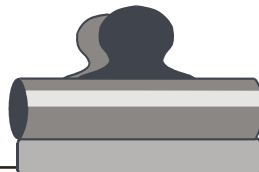
Kaivaten ja kiitollisuudella muistaen

lapset perheineen
lastenlapset perheineen
lastenlastenlapset
Kerttu-sisko
kummilapset
muut sukulaiset ja ystävät

Sun muistosi kallis ainiaan
jää kauniina mieleemme loistamaan.
Vaikk' sydämes kultainen väsyi pois,
emme hyvyttäs, lämpöäs unhoittaa
vois.
Ja tiedämme keskellä kaipauksen,
olet helmassa Herrasi, Jeesuksen.

Äitimme on siunattu 21.8.2010 Loimaalla.
Lämmin kiitos osanotosta. Kiitos Alastaron vuodeosaston
henkilökunnalle viimeisen viikon hoivasta.

*Muista surussa
Kurkijoki-
adressilla
hinta 8 €
saatavissa toimituksesta*

NIMIPÄIVÄT

Syyskuu

3 Pe Soile Soili, Soila
4 La Ansa
5 Su Yrittäjän päivä,
Roni, Mainio
6 Ma Asko
7 Ti Miro, Arho,
Arhippa
8 Ke Taimi
9 To Isto, Eevert, Vertti
10 Pe Kalevi, Kaleva
11 La Santeri,
Aleksanteri,
Santtu,
Aleksandra,
Sanda, Ali,
Aleksandra
12 Su Valma, Vilja
13 Ma Orvo
14 Ti Iida
15 Ke Sirpa
16 To Hilla, Hellevi,
Hillevi, Hille

Muistettavaa

Vampulan Karjalaiset Tupailta Mirja Uotila
lassa su. 5.9. klo 17. Mahdollisuus saunaan
ja uimiseen. Tervetuloa.

Hiitolan Pitäjätseuran järj. tarinailta
7.9.klo 18 Tuomarink. 2 Pori. Aloitetaan
syyskausi mukavan yhdessäolon merkeis-
sä. Esillä mm. Säätiön Historiikki. Tervetuloa
entiset ja uudet tarinailijat.

Hiitola-Kurkijoki sukututkijat kokoontuu
16.9.2010 Karjalatalolla Wärtsiläsalissa voi
tulla jo klo 15 lähtien. Varsinainen kokous
alkaa klo 18 ja aiheena on kalastus

**Loimaan Seudun Karjalaseuran syys-
risteily** Viking Isabellalla 18.-19.10.
(ma-ti), maanantai iltälähtö. Tarkemmat
tiedot ja paikkavaraukset sihteeriltä p. 050-
3628966.

Kalakurjet, joulutorimatka Tallinnaan
29.-30.11. (ma-ti). Majoittuminen hotelli
Centralissa. Puhelimitse tarkemmat tiedot
matkasta. Ilmoittautumiset 27.9. mennessä
p. 050-3628966.

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Jaakko Taitonen (pj.), Raija Laaksonen,
Marjaliisa Laine, Tapio Nikkari ja Leena Virtanen
Toimitussihteerit: Helena Sulavuori
työharjoittelija Antti Sahl
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät
Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
p. (02) 762 2551, 050-521 3336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä nume-
roista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja ly-
hentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä
tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituk-
sesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöillisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset
sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä
lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa

Tilinumero: LSOP 523900-4897
Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU

Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Mikä on Suomen kolmanneksi suurin järvi?
2. Miillä saarella Ranskan kukistettu keisari Napoleon Bonaparte kuoli?
3. Missä kaupungissa Lenin ja Stalin tapasivat ensimmäisen kerran?
4. Kuinka monta luuta on aikuisella ihmisellä?
5. Kuinka nopeasti strutsi kykenee juoksemaan?
6. Mistä maasta mämmi on kotoisin?
7. Missä Euroopan maassa virtaa Seine-joki?
8. Kuka apostoleista oli alkujaan publikaani, tullimies?
9. Minkä vitamiinin puute aiheuttaa keripukkaa?-vitamiinin.
10. Talvisotaa käytiin 105 päivää. Montako niistä oli sellaisia, jolloin Neuvostoliitto ei pommittanut Suomea?

3.9.2010 Ps. 112:5
Hyvin käy sen, joka on armelias ja lainaa omastaan muille, sen, joka aina toimii oikeuden mukaan.

4.9.2010 1 Joh. 4:9
Juuri siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän.

5.9.2010 Luuk. 17:14
Nähdessään spitaaliset miehet Jeesus sanoi heille: ”Menkää näyttämään itsenne papeille.” Mennessään he puhdistuivat. Virsi 324:6
Oi Jeesus Kristus, oi Jeesus Kristus, rauha meille anna, kaikille kaipaaville armo kanna, kaipaaville kanna yhdessä huutaaksemme: Hoosianna! Kiitätkää Herraa, kiitätkää Herraa!

6.9.2010 Ps. 92:2
Hyvä on kiittää Herraa, laulaa ylistystä sinun nimellesi, Korkein.

7.9.2010 Jes. 38:19
Elävät, elävät sinua ylistävät, niin kuin minä tänään ylistän!

8.9.2010 Ef. 5:18
Älkää juopuko viinistä, sillä siitä seuraa rietas meno, vaan antakaa Hengen täyttää itsenne.

9.9.2010 Ps. 147:1
Halleluja! Hyvä on Jumalamme sävelin kiittää,

ihanaa on virittää ylistyslaulu!

10.9.2010 Ps. 65:6
Mahtavilla teoilla sinä, Jumalamme, vastaat meille, sinä siunaat ja autat meitä. Sinuun luottavat kaikki maan ääret ja kaukaiset meren rannat.

11.9.2010 Ps. 65:9
Maan ääriässä ihmiset pelästyvät nähdessään sinun tunnustekosi. Sinä saat idän ja lännen maat kohottamaan riemuhuudon!

12.9.2010 Matt. 6:26
Jeesus sanoo: ”Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä, eivät ne leikkaa eivätkä kokoa varastoon, ja silti teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne.” Virsi 370:3
Parempi vähän vaivaa kantaa ja luottaa Herran hyvytyteen tyytyn siihen, mitä antaa hän laupiaasti lapsilleen. Ei Isältämme taivaassa tarpeemme ole salassa.

13.9.2010 Ps. 55:23
Jätä taakkasi Herran käteen, hän pitää sinusta huolen.

14.9.2010 Ps. 127:2
Turhaan te nousette varhain, turhaan valvotte myöhään ja raadatte leipänne tähden. Yhtä lailla Herra antaa omilleen, vaikka he nukkuisivat.

15.9.2010 Gal. 6:2
Kantakaa toistenne taakkoja, niin te toteutatte Kristuksen lain.

16.9.2010 Ps. 46:11
Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala.

Parhaimmat onnittelut

Kari Kojo 30.8. 70 vuotta

Anja Kojo 21.8. 70 vuotta

Karin vanhemmat olivat kotoisin Kurkijoen Tervun kylästä. Ensimmäinen evakomatka suuntautui Viitasaa-relle, jossa Kari syntyi. Elämä jatkui, Vampulan kautta siirryttiin taksin Tervuun. Jatkosodan päätyttyä evakomatka suuntautui Pohjanmaan kautta taas Vampulaan. Täältä saatiin pieni pika-asutustila, jota sitten alettiin rakentamaan, viljelemään ja laajentamaan.

Kätevänä miehenä Kari toimi huoltoasematyrittäjänä ja myöhemmin hän hankki autokorjaamon. Myös maanviljelys kiinnosti, niinpä hän hankki kotitilan, josta kehitettiin tehokas lypsykarjatala.

Yhteiskunnalliset asiat ovat hänelle myös tärkeitä, hänet valittiinkin Vampulan kunnanvaltuustoon. Se ura on kestänyt jo 30 vuotta ja jatkuu edelleen kuntaliitoksenkin jälkeen Huittisten kaupunginvaltuustossa. Kunnanhallituksessa hän toimi useita vuosia, yhden kauden hallituksen puheenjohtajana.

Vampulan Karjalaisten toiminnassa Kari on aktiivisesti mukana, hänen pu-

heenjohtajakautenaan seura sai uutta puhtia, joka jatkuu edelleen.

Vapaa-ajan harrastuksena Karilla on metsästys, riistanhoito sekä kalastus.

Anjan vanhemmat olivat kotoisin Hiitolasta. Talvisodan jälkeen he tulivat Huittisiin, jossa Anja syntyi. Pian he ostivat maatilan Vampulasta, se on edelleen Anjan omistuksessa.

Anjan työura alkoi jo nuorena kaupan palveluksessa. Varsinainen elämäntyö oli Vampulan kunnan virastossa.

Eläkkeelle jäätyään hän kiinnostui seurakunnan asioista. Anja on ollut Vampulan seurakunnan kirkkovaltuustossa useita kausia ja ura jatkuu edelleen kuntaliitoksen jälkeen Huittisten kirkkovaltuustossa. Anja kuuluu myös kirkkoneuvostoon ja toimi neuvottelijana seurakuntaliitosta tehtäessä.

Lähetys on hänen sydäntään lähellä. Lukemattomat ovat ne kerrat, joissa Anja on ollut mukana tilaisuuksien järjestäjänä, ohjelman suorittajana ja kahvi keittäjänä.

Erkki Poutanen

Perheutisia

Pieni poikamme syntyi Helsingissä Kätilöopiston sairaalan Haikaranpesässä torstaina 6.5.2010 klo 12.57. Syntymämitat olivat 3710 g ja 49 cm. Poika sai nimekseen Tuomas Juho Matias ja hänet kastettiin Vuosaaren kirkossa 14.8. Tuomaan juuret ovat isänsä äidin puolelta syvällä Kurkijoen mullassa, jossa moni sukupuun haara yltää 1600-luvulle. Antti Laukkanen ja Jenni Sivonen”

Yleisöltä

Lämpimät kiitokseni

Teille kaikille, jotka olette onnitelleet minua saamani arvonimen johdosta. On hienoa havaita, että ystäviä on paljon.

Eino Vepsä

Muistoja ja ajatuksia äidistäni

Kokosimme tänne muistotilaisuuteen albumin, jossa on kuvia äidin eri elämän vaiheista. Kuvat ovat vain pieni osa äidin elämäntarinaa, mutta niistä välittyä äidille merkittäviä, tärkeitä ja rakkaita asioita.

Perhe, perhejuhlat, vierailut mummolassa, käsityöt, karjalaisten perinteiden vaaliminen, uskonto, kotona Karjalassa käynnit, muun muassa nämä albumista löytyvät asiat, merkitsivät äidille paljon.

Piraatit ovat kaiketi tunnetuin osa karjalaisuutta, joten mielestäni ei ole yhtään liioittelua vaikka albumissa on aiheesta useita kuvia. Kuvat ajoittuvat eri elämänvaiheisiin ja kertovat eri tarinan piiraiden merkityksestä äidille.

Uskonto oli äidille tärkeä voimavara, siitä hän sai voimaa vaikeina ja raskaina aikoina.

Kun hän 23 vuotta sitten muutti kerrostaloon, käsityöille tuolle rakkaalle harrastukselle oli vihdoinkin runsaasti aikaa. Aamusta iltaan työtä tehneenä, aika ei olisi muuten kulunutkaan. Erityisesti liinojen merkkauksesta tuli rakasta ajanvietettä.

Viimeisimpiä äidin merkkauksia liinoja on tässä pöydällä, liinassa on vuosiluku 2004, hän on siis merkannut liinan 92-vuotiaana. Tämän liinan hän pyysi laittamaan

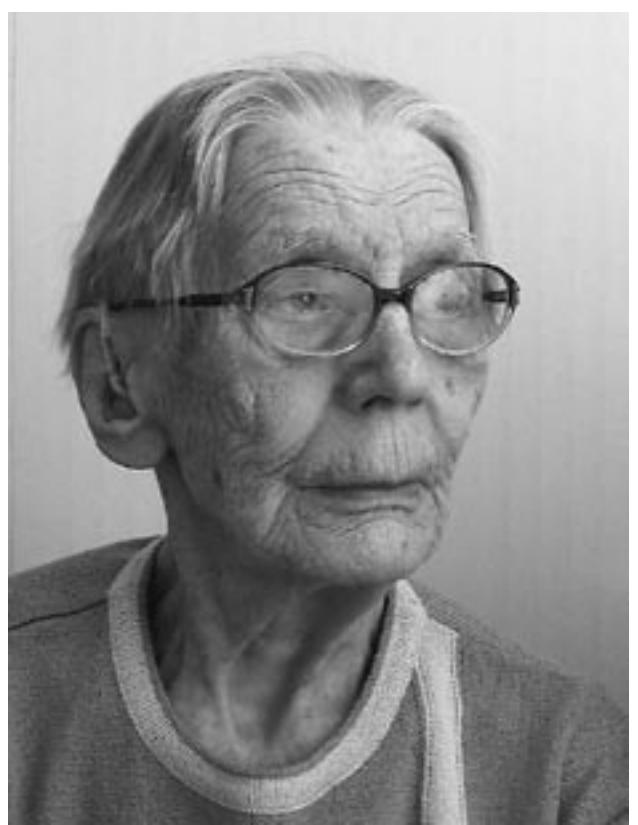
muistotilaisuuteensa ja toivoi, että sitä tämän jälkeen käytettäisiin suvun juhlissa. ”Niin minäkin olen siten juhlissa mukana”, hän sanoi.

Toisen harrastuksensa lukemisen, äiti joutui lopettamaan muutamaa vuotta myöhemmin, kun näkö heikkeni. Hän sai kuitenkin avukseen äänikirjat ja lukeminen voi sittenkin jatkua.

Uutiset, ajankohtaisohjelmat ja urheilu olivat aiheita jotka kiinnostivat äitiä loppuun asti, vaikka heikentynyt näkö rajoittikin television katselua. Hän piti minutkin usein ajan tasalla maailman tapahtumista.

Ruoanlaittoon liittyvät ohjelmat olivat myös mieluisia. Niistä kun sai aina jotain hyviä vinkkejä. Kaikki hyvät ohjeet ja vinkit hän auliisti kertoi muille. Äidille leipominen ja piiraiden teko oli niin itsestään selvä asia kuin muille esimerkiksi pukeutuminen. Sen tähden niistä luopuminen tuntui raskaalta tämän vuoden keväällä.

Sanotaan että Karjalaiset ovat vieraanvaraisia. Äitini kohdalla se ainakin piti paikkaansa. Aina piti olla tarjottavaa jos joku tulee käymään. Kun kävin hänen luonaan ja sanoin, että en nyt juo kahvia, niin äiti mietti mitä hän minulle sitten tarjoaa. Sanoin että ei

Anna Poskiparta 1912-2010

tarvitse tarjota mitään niin hän sanoi, ”ota es melli ja vie Jarillekin.”

Keväästä syksyyn äiti eli luonnon antimet mielessään. Keväällä hän seurasi ajoittuvatk hallayöt marjojen kukinta aikaan, millainen viljavuosi saadaan ja tuleeko sieniä.

Äiti oli äiti loppuun asti, hän huolehti ja neuvoi, joskus minua harmitti ja joskus

nauratti. Keväällä unohdin laittaa mustanmeren ruusun kävyt ajoissa kasvamaan, onneksi äiti muistutti. Mitenkähän käynee ensi keväänä.

Äiti osasi olla onnellinen niistä asioista ja hetkistä joita hänellä kulloinkin oli.

Tässä katkelma äidin 20 vuotta sitten kirjoittamista mietteistä.

”On lauantai leivoin pii-

raita, oli ryyni-, peruna- ja neljä mustikkapiirasta. Siivoin muutin lakanat, tuuletin huoneet. Karjalanpaisti on uunissa, on ihana tuoksu. Nyt on aika käydä synnyinseudulla. Istun keittiön pöydän ääressä, raikkaat tuoksut, tupa siisti, matka alkaa.....”

Sitten hän muistelee saunan lämmitystä kotona Karjalassa.

Teksti päättyy ”Herään muistoistani kello lähentelee kolmea, on aika mennä kerrostalon saunaan. Otan makoisat löylyt edistykseen sähkösaunassa. Laitan muistojen vasun kiinni”

Kaksi äidille tärkeää asiaa hän sai pitää loppuun asti, asua kotona ja muistot. Nyt viimeistään minäkin ymmärrän miten tärkeitä muistot ovat.

Nämä kertamani muistot painottuivat noin neljäsosaan äidin elinajasta ja lähes puoleen omastani. Samat asiat olisi voinut kertoa aiemmaltakin ajalta. Silloin esimerkiksi televisiosta saatu tieto olisi muuttunut sanomalehteen tai radioon sekä ruoanlaiton niksit ja käsityöt, marittayhdistys toimintaan.

Itse olen päässyt elämänsäni helpolla kun ajattelen mitä kaikkea äiti oli minun iässäni jo kokenut, niitä äidin kertomuksia muistelen sitten itsekseni.

Eeva Kilpi
Kiitos eilisestä

Kiitos äiti, että elit näin kauan, melkein kokonaisen vuosisadan. Viivyit luonamme, et kiirehtinyt pois. Lapsuutemme rukous toteutui.

Sinä kokosit, yhdistit ja kasvatit meitä, olit meille side lapsuuteen ja Karjalaan, olit elävä muistutus edellisten sukupolvien työstä.

Toivottavasti kaikki se mihin uskoit on totta ja sinua ympäröi nyt lepo ja autuus.

Toivottavasti isä oli sinua vastassa niin kuin odotit, toivottavasti olet onnellisesti perillä.

Rakkain terveisin ja kiitos eilisestä.

Lopetan tähän Marleena Ansion mietelauseeseen joka kuvaa mielestäni äidin elämänasennetta:

”Hyväksyminen, ymmärtäminen ja anteeksianto vapauttavat elämään onnellista elämää.”

Riitta

KIITOS PITÄJÄJUHLISTA

Kurkijoen 64. pitäjäjuhla 7. – 8.8.2010 onnistui erinomaisen kiitettävästi. Kiitos Mellilän karjalaisille hyvistä järjestelyistä. Monipuolista ja korkeatasoista ohjelmaa oli ilo seurata. Erityiskiitokset ansaitsee prof. **Kari Immonen** juhlapuheestaan: ”Ryssästä saa puhua”. Immonen on loistava historioitsija, kulttuurikarelianisti, jolle Karjala on jotain erityistä, vaikka ei omaakaan karjalaisia sukujuuria. Kiitos lehden toimitukselle, että juhlapuhe julkaistiin lyhentämättömänä Kurkijokelaisessa 20.8.2010.

Vaikka puheen oli jo kuullut juhlissa, niin lukuelämys oli sykähdyttävä. Immonen onnistui juhlapuheessaan avaa-

maan kristallinkirkkaan syväluotauksen karjalaisuuteen, evakkojen kohtaloon, elämään ja tunteisiin. Taitava historioitsija osaa kytkeä kurkijokelaiset evakkoreet Venäjän keisarinna Elisabetista lähtien Suomen ja Neuvostoliiton historiaan kuin myös II Maailmansodan miljooniin pakolaisiin. Tätä prof. Kari Immosen juhlapuheen tekstiä voi vilpittömästi suositella mahdollisimman monille nuoremman polven kurkijokelaisille. Kulttuuriperinnettä ei vain tunteen vaan tiedon valossa!

Kurkijokisäätiön valtuuskunnan ja hallituksen puolesta Osmo Kuosa.

Karjalaista sukua, avioliiton kautta

Minulla oli kunnia osallistua Kurkijoen pitäjäjuhlille Loimaalla yhdessä mieheni isän ja hänen sisarensa kanssa viime heinäkuussa. Tuo juhla järjestettiin nyt jo 64:nne kerran, ensi vuonna on siis juhlavuosi. Tunnelma oli lämmin ihmisten tavatessa nykyisiä sekä entisiä tuttaviaan ja naapureita. Ohjelma oli erittäin tasokas ja mielenpainuva. Puheissa pohdittiin useampaan otteeseen ihmisen oikeutta omiin muistoihin elämässään, yhteisten muistojen merkitystä sekä niiden eteenpäin jakamisen tärkeyttä, vaikeuttakin. Eräässä puheenvuorossa mietittiin sitä, miten mahtavat karjalaiseen sukuun avioliiton kautta tulleet ihmiset kokea karjalaisuuden. Jäin pohtimaan tuota kysymystä mielessäni, kuulunhan itse juuri tuohon ryhmään.

Olen nyt ollut jo 26 vuotta osana karjalaista sukua, vaikka itse en alunperin juuriltani sitä olekaan.

Olen käynyt Huittisen suvun mukana useaan otteeseen Kurkijoella. Kerran

kävin myös Kanneljärvellä mieheni äidin kotikonnuilla. Omat juureni sen sijaan ovat vahvasti hämäläisessä maaperässä. Sekä isäni että äitini sukutilat ovat ainakin 1500-luvulta asti sijainneet samoilla sijoillaan Tammelessa, ja ovat vielä nykyäänkin sukulaisten asuttamia. Äitini kotitilalla, jossa myös itse lapsuuteni vietin, asuu nykyisin veljeni perhe. Oma lapsuuteni pihamaa on lähes samanlainen kuin silloin joskus.

Ehkä juuri siitä syystä nämä Huittisen sisarusten kertomukset evakkoretkistä ja rajan taakse jääneistä muistoista ja lapsuudesta, ovat tuntuneet niin koskettavilta. Vastakohtaisuus tuntuu suurelta. Oma lapsuus kun tuntui niin turvalliselta ja stabiililta. On ollut mielenkiintoista palata yhä uudestaan sinne Huittisen suvun kotisijoille Mikrilään ja kuulla tarinoita heidän lapsuudestaan. Karjalaiset pitävät sukulaisiinsa yhteyttä paljon tiiviimmin kuin oma sukuni, vaikka he ovatkin levittäytyneet ympäri

Suomea. Tuntuu, että nuo yhteiset rakkaat ja raskaatkin muistot, ehkä myös sen aikainen irrallisuuden tunne yhdistävät. Nämä matkat Laatokan Karjalaan ja muistojen siirtäminen seuraaville sukupolville ovat tuntuneet todella tärkeiltä ja tarpeellisilta.

Ehkä vielä tuotakin vahvemmin koen tuon karjalaisuuden omien lasteni kautta. Kolme omaa lastamme ovat puoleksi hämäläisiä, mutta puoleksi karjalaisia vaikka Varsinais-Suomessa ovatkin syntyneet ja eläneet. Myös meidän poikamme ovat vierailleet Kurkijoella ja ovat kiinnostuneita sukunsa juurista. Mielestäni juuri se, että omat lapseni ovat karjalaista sukua, tekevät myös minusta itsestäni karjalaisen, tavalla tai toisella. Perinteen jatkaminen sekä muistojen siirtäminen on arvokasta työtä. Se oli läsnä ja toteutui sataprosenttisesti siellä pitäjäjuhlilla.

Ulla Huittinen, Salo

Mauri Poso Kurkijoki-Museon valvojana v. 2009–2010

Kaksossisarukset Enni ja Anni Poso ehtivät toimimaan Kojonperässä sijaitsevan Kurkijoki-museon valvojina lukiovuosiensa ajan v. 2008 syksyyn asti. Päästyään ylioppilaiksi ja aloitettuaan opiskelut muualla, sisarusarjan nuorin eli Mauri astui remmiin. Poson sisarusukset eivät omaa kurkijokelaista taustaa, mutta kos-

ka heidän kotinsa on aivan museon lähinaapurissa, oli kesätyöpaikan sijainti sekä museon monitoimihenkilön työ mainio tilaisuus. Niinpä jo monen vuoden ajan nämä loimaalaiset nuoret ovat olleet kesäkuukausien ajan Kurkijoki-museota esittelemässä ja sen toimintaa pyörittämässä.

Mauri on yhteiskunnalli-

sesti aktiivinen ja lukiovuosiensa ajan toiminut mm. Loimaan nuorisovaltuustossa. Hän pääsi tänä keväänä ylioppilaaksi hyvin arvostetun ja kesä onkin kulunut monien töiden parissa. Heti huhtikuussa Mauri aloitti työjakson Olkiluodon työmaalla ja suoritti sen aikana myös vaaditun työturvallisuuskurssin. Kesän aikana Kurkijoki-Museon valvojan viikonlopputyön ohella hän työskenteli myös Kone Cramenin tehtailla Hyvinkäällä. Syksyllä alkavat sitten opiskelut Kotkassa ja Maurin tarkoituksena on valmistua insinööriksi.

Kurkijoki-museolla Po-

son Maurin työnkuva on ollut monipuolinen pääsylippujen myynnistä ja opastuksesta siivoukseen ja kahvin keittoon asti. Työ on hänen mukaansa mukaan ollut haasteellista ja kiinnostavaa, koska museoon tutustuvien ihmisten kanssa on ollut opettavaista keskustella. Heidän mielikuvansa Kurkijoesta, evakkomatkastasta ja uudelle kotiseudulle asettumisesta ovat Maurin mukaan avanneet hänessä ihan uusia näkökulmia.

Teksti ja kuva: Jaakko Taitonen

Kurkijoki-museon valvoja ja yleismies Mauri Poso

60 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Karjalaisen kulttuurin säilymisestä

Kulunut kesä on monilla juhlillaan tuonut uutta vireyttä ja yrittämisen tahtoa karjalaisten elämään. On tavattu tuttuja, on tarinoitu, kerrottu yhdestä ja kyselty toisesta, onpa rupateltu suunnitelmistakin, eikä ole unohdettu tuota tuttua, mutta silti sydäimestä lähtenyt kutsua: ”Tulkaaha meilläki käymää”.

Mennäkseen noihin juhliin ei ole syyttä aliarvioitu niiden merkitystä juuri oman pitäjähengen vaali-

jana ja kirvoittajana. Mutta karjalaisen kulttuurin, aineellisen ja henkisen puolen kohentajana ei tuo työ ole myöskään turhaa. Siitä hyvä esimerkki oli pitäjämme kansallispukuhankkeen toteutuminen, jonka työn suorittajille ei pelkkä kiitos ole riittävä. Samoin tämän lehden julkaiseminen on rakentavaa ja pitkälle tähtäävää kulttuuriperinteen elvyttämistyötä.

Mutta mistä tuo otsikkoaihe? Mikä voi hävittää

kulttuuria?

Muistelllessamme historiaa, selviää eräs varma asia. Mikään kansallinen kulttuuri tai sen osa, tuo luonnon ja ikuisen yhteistyö, ei voi menestyä muualla, kuin siinä ympäristössä, missä se on syntynyt ja kehittynyt. Maantieteellinen alue on kieltämättä kulttuurin huomattava osatekijä. Toisaalta taas kulttuurin kehitys ei voi pysyä paikallaan. Se joko edistyy toiminnan kautta, tai se heikkenee ja ennen pitkää unohtuu. Ja vielä, vasta elävä kulttuurielämä voi olla meille merkityksellinen. Se vasta voi pulputa elämisen voimaa, tahtoa ja pyrkimystä yrityksiin ja ponnistuksiin. Se mieskohtaisen työn periaate, jolle karjalainen yhteiskunta oli rakentanut, oli luonut omat perinteet, joiden merkitys ilmeni yhteishenkenä, ih-

misten elämisen voimana ja taitona. Nyt karjalaisilla ei ole sitä miljöötä, ympäristöä, jonka puitteissa karjalaisen hengen ja elämän tyylin muotoutuminen voisi jatkua luonnollisesti, välittömästi ilman mitään erikoista huomiota. Tuon vankan aarteiston säilyttämiseksi karjalaisten jouduttua seudulle, jonka arvokkaat perinteet, tavat ja koko yhteiskuntarakenne ovat kuitenkin alunperin olleet erilaisia, olisi meidän tutustuttava ja löydettävä yhtymäkohtia nykyisten paikkakuntien elämänrytmiin, käytöstapoihin ja asenteisiin. Kosketusten löytämiseen tarjoaa jo arkinen elämä lukuisia mahdollisuuksia. Mutta juuri henkisissä harrastuksissa voi saumattomasta yhteistyöstä syntyä rikkaita kokonaisuuksia.

Karjalaisten perinteiden

tunnukset täytyy pitää vireillä, sillä entisten ns. perinteiden kantajien vaivuttua yksi toisensa jälkeen nurmen alle suuri vaara ”kellastumiselle” on tarjona. Jo jonkinlainen välinpitämättömyys on herpaantumisen merkki. Ilolla on kuitenkin havaittavissa marttatyön elvyttävää toimintaa karjalaisten ja paikkakuntalaisten keskuudessa. - Omiin kulttuuriarvoihimme saamme elämää vasta silloin, kun otamme annoksen kulttuuriperinnettä todelliseen elämään. On varmaa, että rakennus, jota ei käytetä, muuttuu museoksi. Ei säily veisto- ja kutomistaito, ei kehity tyyli ja väriäisti, ei entinen kätevyys saa vertaistaan ilman arkisen elämän harjoitusta. Vieläpä karjalaista välittömyyttä, kanssakäymisen tuottamaa iloausta ja naapurin auttamishalua voi ny-

kyinen ankara työ arveluttavasti vähentää, vaikka juuri siinä on eräs karjalaisuuden tärkeimmistä säilymismahdollisuuksista.

Aina siihen asti, miten kauan jaksamme pitää yhteyttä kanssaihmeisiin ja yhteyttä menneisyyteen, miten hyvin osaamme sopeutua uuteen elämänrytmiin ja suhtautua uusiin tapoihin ja kulttuuriarvoihin säilyttäen omat erikoispiirteemme, niin kauan on karjalaisella kulttuuriperinteellä suuremmat säilymismahdollisuudet. Vanhan ja uuden elämänkehän muodostama relevantti, harmoninen kokonaisuus voi näin tarjota menetetyille kulttuurin kehitysmahdollisuuksille edes jonkinlaisen korvauksen.

*O. Rasilainen
Kurkijokelainen n:o 27,
9.9.1950.*

Karjala kutsui jälleen

Tuota Karjalan kutsua, sitä on joka ainoa kevät kuunneltava. Niinhän tekevät myöskin muuttolinnut, Karjalan kotiseudun kutsuhan se saa nekin vuosi vuoden jälkeen kotiseudulle palaamaan. Niin meidätkin. Hiitola kutsui jälleen. Tällä matkalla kulkureitimme suuntautui ihan ensimmäiseksi yhdelle liikuttavien taisteluiden muistomerkillä Tali-Ihantalan tantereille. Siellä saimme nähdä ne paikat, joissa nuo paljon uhreja vaatineet valtavat taistelut oli käyty. Suuri harmaa kivipaasi oli muistomerkinä siellä. Katselimme tuota kivistä peltoaukeata ja voimme vain mielissämme kuvitella, miten jokainen kivenlohkare on ollut jonkun taistelijan suojana. Kyllähän se veti mielen hiljaiseksi, kun tiesimme kuinka monta sotilasta sai henkensä tällä paikalla isänmaata puolustaessaan antaa.

Sitten oli mielenkiintoista kuunneltavaa ja nähtävää, kun tehtiin Viipurissa Nina-oppaamme ja Markus-kuskimme kanssa mielenkiintoinen, lähes tunnin kestänyt ajelukierros selostuksineen. Emme koskaan aikaisemmin olleet tutustuneet Viipuriin muuta kuin ohi ajaen ja tulomatalla torin ympäristöön, lähinnä toriin ja kauppahalliin tutustuen ostoksia tehden tunnin ajan. Nyt saimme kuunnella paljon mielenkiintoista vanhaa Viipurin historiaa.

Pieni joukko meitä matkalaisia lähti lähemmin Viipurin linnaan tutustumaan. Tornihan se oli se paikka minne oli tarkoitus kiivetä ja niinhän se tehtiinkin. Mitkä näkymät! Voi hyvänen aika mikä näkymä, joka suuntaan. Ihastellen vain voimme todeta, että on Karjala kaunis. Nyt tuli selväksi, kuinka kauniita ovat olleet vanhat rakennukset Viipurissa.

Eräs asia oli hoidettu sikäläisin tavoin. Ensinnä oli sisäänpääsymaksu alueelle

ja siellä sitten joka ainoaan nähtäväksi laitettuun paikkaan. Saisi siellä kukkaron suu olla jatkuvasti auki, jos joka lokeron tutkisi. Mutta maassa maan tavalla. Menisivätpä vain nekin eurot linnan jälleenrakennukseen ja korjaukseen. Vanha historia huokui siellä kuitenkin joka askeleella (paitsi se muovinen muratti siinä muurilla ulosmenopaikan luona).

Konevitsan luostarissa

Viipurissa vietetyn yön jälkeen suunnattiin matka Konevitsan luostariin. Siellä meitä odotti Natalia-oppaamme. Hänen avullaan saimme tutustua täälläkin entiseen luostarin historiaan ja tietenkin sen nykytilaan.

Vanhat rakennukset olivat uhmanneet aikaa ja seisovat paikoillaan, mutta se luostarirakennuksen sisäpuolella oleva tuhoutuneiden seinämaalausten ja rakennuksen rappeutuneisuuden nähtyään voi vain todeta, että ”Mikkää ei oo niinko enne”. Saarikierrros toi kuitenkin esiin entisajan elämää ja saaren tapahtumia. Kuljimme myöskin isämme Simo Tattarin jalanjäljillä, olihan se kasarmirakennus, jossa hän oli varusmiespalvelusaikanaan ollut, vielä siellä paikallaan. Kyyneleethän se sai silmiimme kihoamaan. Aikaa oli tuosta kulunut 85 vuotta. Niin ne vuodet vierii. Upea ja mielenkiintoinen päivä.

Nuhajettii Nehvolas

Sitten olikin noiden rakaiden tuttuuden tantereiden vuoro. Kas kummaa, vaikka siellä joka vuosi käydään, aina tapahtuu jotakin uutta ja mielenkiintoista. Onhan asialla melkein aina sama porukka. Kotikoivu oli vielä paikallaan ja tietenkin entisestäänkin kaunistunut uusi kotikoivumme tuo ”Kangastalon kaunotar”. Siihenhän sitä taas majoituttiin ja poksahdus alkoi. Pieni sade ei

meitä haitannut. Satakuntalaisittain sanottuna olisi käynyt vain ”nihkee tuuli”.

Pia-tyttäreni yllätti porukan kertoen kahdeksankymmentä vuotta takaperin äidin ja isän vihkimiseen liittyen vanhoja häihin liittyneitä asioita, tapoja ja uskomuksia.

Karjalasisko

Me Tattarin tyttöparvi olemme saaneet seuraamme lukemattomilla matkoilla lapsuusystävämme Helena Lehtosen Leineperistä. Yhteiset olivat lapsuusaikamme leikit, yhdessä kävimme koulua, yhdessä saimme monia mukavia hetkiä viettää silloin. Nyt ovat taas tiemme kohdanneet ja juhlallisina menoin me ”Tattaritytöt” otettiin Helena Karjalasiskoks. Kukkakimppu kättelee ja Karjalapaita Helenal, harteil Pian neuloma huivi ja taas poksahdus samppanjapullo. Me olemme päättäneet, että aina on aihetta juhlaan, milloin kotikoivun juuressa ollaan.

Käytiinhän sitä vielä Hä-

Matkalla mukana ollut Helena Lehtonen yllätettiin mukavalla tavalla.

rännäessä, Toisiilla, Tarkiaisella noilla meille niin tutuilla tantereilla, olivathan näiden paikkojenkin porukat mukana matkalla.

Illalla Raholan majapaikassa sitten kertailtiin päivän tapahtumia ja laulelleen

vietettiin rattoisaa iltaa mukana olleen porukan kanssa. Taas oli tehty monia ”löytöjä” eri paikoilla kolutesa. Mukavaa oli kuulla niin monien suusta tuo jo tutuksi tullut lause: ”Tullaaha sitä ens kesänäkkii uuvestaa”.

Ketolan Terttu

Viipurin linnasta avautui mahtava näköala

Muistomerkki Ihantalassa oli vaikuttava nähtävyys.

Konevitsan luostarin pääkirkon kuusi kupolia toivottivat matkalaiset tervetulleiksi upealle tutustumiskierrokselle.

Köpin matkassa Karjalan laulumaille

Sorjossa Vanhasten kotitalalla Vesikossa; vasemmalta Jaana, Pirkko, Riitta, Ari, Sirkka ja Taru. Raja-alueen kieltotaulua ei kukaan ollut havainnut, kun kaikki sattumoisin olivat katsoneet toiseen suuntaan. Eipä viranomaisia lupia kysymässä ole näkynyt kun ei näy muitakaan paikallisia. Tosin vuosi sitten Taavetti Tuunanen (puutavaramies Parikkalasta) Sorjon aseman luona kyseli, että kenes luvalla te täällä liikutte. Hänelle riitti vastaukseksi että Riiko-vainaan luvalla (ilomantsilainen sananlasku)

Heinäkuun lopulla Köpin kokoama perinteinen Karjalanmatka suuntasi taas Kurkijoelle. Reissulla olivat mukana myös Riitta ja Jaana Kristiinasta, Telle ja Kari Helsingistä, Sirkka ja Ari Ilomantsista, Taru ja Irja Parikkalasta, Pirkko ja Reijo Helsingistä sekä kuskina Erkki. Tukikohtana olleista Mihailin mökeistä Hännisenlahdella retket suuntautuivat mm. Elisenvaaraan ja Sorjoon, Tervajärvelle ja Lumivaaran kirkolle, Sortavalaan ja aina Pitkärantaan saakka. Tulomatkalla poikettiin Valkjärvellä ja tietenkin Viipurissa. Kaihoissa, iloinen ja aurinkoinen matka, mutta Karjalassa paistaakin aina aurinko.

Surun ristille, taistelumuistomerkki Pitkärannan pohjoispuolella, jätetyt suomalaisten sepelenaumat saavat hiljaiseksi

Dokumentointi:
Pirkko ja Reijo

Merimatka Laatokalla on elämys. Mihail oli järjestänyt kolme venettä joista tosin yksi hinauksessa oleva soutuvene. Veneessä Sirkka ja Ari

Köpi Laatokan merirossvona naurattamassa Pirkkoa ja Jaanaa Mykrimäen saaren edustalla

Vesikosta kuten muualtakin kotipellon flooraa kaivettiin ahkerasti. Tullimiehet rajalla ovat jättäneet kasvit rauhaan

"Sua vain yli kaiken mä rakastan, sinä taivaani päällä maan". Köpi taivutti Suohovin koulun alkuun vastahakoisen naisvirkailijan päästämään entiseen kansakouluun laulamalle tälle serenadin Katariina ja Munkkiniemen kreivistä. Kuvassa Sirkka, Köpi ja virkailija

Kurkijoen museossa ei ollut kylttiä, ettei esineisiin saa koskea. Niinpä Sirkka kutoi pätkän räsymattoja lisää mitä Pirkko ikuistamassa

Tuhoisaa jättiputkea näkyi monessa paikassa, mutta suurena alueena erityisesti Mikrilän ja Räihävaaran välillä. Kuvassa Ari ja Taru

Upeimmat maisemat löytyivät Sortavalan ja Pitkärannan väliltä, jossa tie monin paikoin kulkee aivan Laatokan rantaan nuollen. Maisemineen ja rakennuksineen (mm. apteekkari Jääskeläisen huvila) kansainvälisen tason turistikohteeksi jos... Tauolla kalliokielellä Taru, Köpi ja Reijo

Sarren kotimuseon Uulan tuvassa tutustuttiin kiinnostavaan esineistöön, jota Uula Sarre oli kerännyt Karjalasta ja Lapista.

Kurkijoki-Museossa retkeläiset saivat nähdä Kurkijoki-Säätiön ylläpitämän museon esineistöä sekä teemanäyttelyn ”Kurkijokelainen 60v.”

Kiertoajelu Loimaan Kurkijoki-kohteissa

Pitäjäjuhlien aikana kiinnostuneille järjestettiin ensimmäistä kertaa kiertoajelu, jonka aikana tutustuttiin Kurkijoki-teemaa edustaviin kohteisiin Loimaan alueella. Kiertoaajeluun järjestivät yhteistyössä Matka-Viitala ja Kurkijoki-Säätiö. Oppaamme toimi kotiseutuneuvos Eino Vepsä, jonka asiantuntevasta kerronnasta ja tietämyksestä saimme nauttia matkan aikana. Mukaan retkelle ilmoittautui runsas joukko Pitäjäjuhlille osallistujia ja niinpä lauantaina klo 14 lähdettiin linja-autolla ajamaan Karhulaan, missä sijaitsee Aslak Sarren kotimuseo.

Aslakin isä Uula Sarre oli alkanut keräämään museon esineistöä eri puolilla Suomea ulottuvilla matkoillaan. Retken osanottajat saivat mahdollisuuden tutustua hienosti rakennetun kotimuseon pihapiiriin sekä sen tuntumassa oleviin rakennuksiin ja runsaaseen esineistöön. Niiden tarunomaisessa ilmapiiressä saimme eläytyä museon isännän Aslak Sarren kertomuksiin. Paikalle sattunut ukonilma ja rankkasade

lyhensivät kuitenkin hieman kierrosta, joten ihan kaikkia kohteita ei voitu katsoa. Niinpä läpikotaisin kastunut retkeläisten joukko jatkoi matkaa Kojonperään, jossa kahvihetken lomassa

näimme Kurkijoki-museon peruskokoelman. Museo-toimikunta oli tänä vuonna pystyttänyt sinne myös erikoisnäyttelyn, jonka teemanäyttelyn ”Kurkijokelainen 60v. iässä”.

Lopuksi palattiin taikaisin kaupunkiin ja Loimijoki ylitettiin kävelen kaunistaa Kurkijoki-siltaa pitkin Kurkijoki-puiston kohdalle. Siellä Eino Vepsä kertoi puiston taustasta,

sekä siitä miten Loimaan kaupunki on halunnut tunnustaa Kurkijoelta peräisin olevan väestön merkityksen Loimaan talousalueelle ja muistomerkien avulla jättää tiedon siitä myös jälkipol-

ville. Retkeläiset laskivat kukkalaitteen patsaan juurelle ja lopuksi vietettiin hiljainen hetki.

Teksti ja kuvat:
Jaakko Taitonen

Kuvassa retkeläisiä Kurkijoki-muistomerkien luona. Sen juurelle laskettiin sinivalkoinen kukkakimppu ja vietettiin hiljainen hetki.

Ylioppilas Outi Ketola

Nuoren puheenvuoro Kurkijoen pitäjäjuhlilla 8.8.2010

Hyvä juhlayleisö,

Minulle on isäni suvun kautta tullut tutuksi karjalainen kulttuuri.

Jo pienenä tyttönä kuuntelin mielenkiinnolla mummoni muisteluja lapsuutensa ja nuoruutensa kauniista Karjalasta. Tutustuin karjalaisiin tapoihin, kuten esimerkiksi karjalanpiirakoiden valmistukseen, kun paistimme niitä mummoni kanssa. Koen karjalaisuuden merkitsevän minulle arvostamani juuria.

Mummoni kertoi, että lähtö Karjalasta oli vaikea, kun piti jättää taakse oma koti ja synnyinseutu. Samassa tilanteessa olevien muiden evakkojen vertaistuki ja hy-

vä vastaanotto uudessa kotikunnassa Länsi-Suomessa auttoivat sopeutumaan uuteen elämään. Mummoni kertoi myös, että oli itsestä kiinni, miten suhtautui tilanteeseen. Esimerkiksi aktiivinen toiminta vapaa-ajan vietoissa uudessa kotikunnassa auttoi tutustumaan paikallisiin ihmisiin ja tapoihin. Nykyisin yhteiskuntamme vastoinikäymisissä kaivataisiinkin ehkä samanlaista yhteisöllisyyttä, kuin sodan jälkeen. Nykyisin esimerkiksi nuorten keskuudessa on yleistynyt ajatus siitä, että jokaisen on tehtävä oma juttunsa ja pärjättävä omin avuin.

Vaikka suomalaisten

elosta Karjalassa onkin jo melko kauan aikaa, niin karjalaisuus ei ole silti kadonnut mihinkään. Nykyisin karjalainen kulttuuri on noussut pikemminkin uudestaan pinnalle. Nuorten aktiivinen aito kiinnostus omia karjalaisia juuria kohtaan on synnyttänyt muun muassa useita Facebook-ryhmiä Internetiin. Niissä jäsenet keskustelevat karjalaisuudesta, etsivät ja selvittävät sukuhaaroja. Karjalaisuutta juhlietaan myös erilaisin juhlin, kuten Helsingissä vastikään olleissa laulujuhlissa. Monet nuoret, joilla on sukusidoksia Karjalaan, kokevatkin karjalaiset perinteet eksoottisiksi ja

mielenkiintoisiksi, joita he haluavat oppia tuntemaan ja siirtämään myös seuraaville sukupolville.

Lopuksi haluan kiittää Kurkijoki-Säätiötä saamastani stipendistä ja päättää puheeni kirjailija Eino Haukan sanoihin siitä, mitä karjalaisuus on.

Ilmiö ajassa, paikassa ja ihmisessä.

Tuhannen vuoden kooste.

Isien ja äitien perintö.

Kielen ja mielen

kokonaislaatu.

Outi Ketola piti puheen Kurkijoen pitäjäjuhlilla.

Kirjoituskilpailun satoa

Muistoja ja kokemuksia elämän varrelta

Se alkoi siitä, kun kyläpäällikkö tuli meille. Hänet oli joskus aikaisemmin valittu tuohon, näinä epävakaisina aikoina hyvinkin tärkeäksi työksi osoittautuneeseen tehtävään. Niinpä hän nyt toi sanomaa, että sota on jo edennyt siihen mittaansa, että täältäkin on lähdettävä.

Meidän asuinpaikkamehan oli Kurkijoella, lähellä Parikkalan rajaa. Kyläpäällikkö kertoi lähtövalmisteluista, mitä saa ottaa mukaan ja mitä ei. Koontumispaikka oli kansakoulu ja aika 9.00. Kylässä oli kaksi kansakoulua, oli suomalainen ja ruotsalainen koulu. Kyseessä oli suomalainen koulu.

”Uskokaa pois, yöstä tuli pitkä”

Uskokaa pois, yöstä tuli pitkä. Jaa, että minkälainen se perhe oli? Meillä oli äiti vanhin, isä oli rintamalla, minä olin 17 vuotta ja meitä lapsia oli 6. Nuorin veli oli vähän alle kahden vuoden. Näistä tenavista yksi oli tyttö ja hän oli minua neljä vuotta nuorempi. Karjaakin oli, 13 lehmää ja muu siihen kuuluva pikkukarja päälle.

Tässä ensimmäisessä lähtömääräyksessä oli kysymys vain ihmisten lähdöstä. Koululle kokoontumisen jälkeen lähdimme liikkeelle kohti länttä. Olimme saapuneet Parikkalan Poutalan kylään.

Sorjon koululta noin 15 kilometrin päässä erään talon kohdalla seisoi mies, joka pysäytti meidät ja ohjasi kyseessä olevan talon pihaan. Hän kertoi radiosta kuulleen uutisen sodan loppumisesta ja me saimme palata tällä kertaa kotiin, sitä tyhjentämään. Tähän kodin tyhjentämiseen jäi aikaa 10 päivää, ja sen jälkeen tulevat sanelurauhan tekijät. Siksi näin, sillä eiväthän he sotaa voittaneet. Rauhan teossa he voittivat.

En kirjoita niinkään kodin tyhjentämisestä, mutta siitä lähdöstä, niinähän ne kävivät rintarinnan. Aiemmin jo mainitsin, että isä oli rintamalla ja siellä hän oli vieläkin. Nyt oli vaan saatava lähdössä kaikki siihen kuntoon, että äiti pääsee lähtemään pienempien kanssa ennen sitä viimeistä mahdollonta ruuhkaa, mikä rautateille oli tulossa. Oli saatava järjestykseen lehmien kuljetuspuoli ja niitakin oli 13. Minua vuotta nuorempi veljeni oli lähdössä lehmien kanssa. Siitä syystä, koska hän osasi lypsää, ja oli jo lypsänyt pienestä pitäen.

Lähdimme liikkeelle kohti Sorjon asemaa. Matka oli sama kuin Elisenvaaraan, mutta asema ympäristöineen oli paljon hiljaisempi ja pienempi kuin Elisenvaara. Menin asemalta heti ky-

symään, että tuleeko tänään vielä tyhjävaunujunaa. Sanoitiin tulevan, ajasta eivät olleet varmoja, mutta jonkun tunnin perästä.

Meillä oli tuuria. Lähes aseman naapurista olivat jo lähteneet karjan kanssa ja navetta oli tyhjä. Näin odotimme tyhjävaunujunaa, ja tulihan se jonkin ajan perästä. Ette voi kuvitella, kuinka ne lehmät juoksivat velipoikani perässä sinne asemalle. Sen junan asemalle tulon jälkeen teimme parret sinne lehmien yläpuolelle, ja heiniä niin paljon, kuin mahtui. Kävi niin hullusti, ettemme saaneet vaunua lastauslaituriin. Pyöritimme asemalla olevia heinäpaaleja vaunun viereen, rikoimme niistä muutamia, että saimme syntymään luiskun. Ihmettelen vieläkin, että tästäkin ne lehmät menivät vaivatta velipoikani perässä. Lehmät olivat hoitajansa kanssa lähtövalmiina, mutta olinko minä? Alunperin olin suunnitellut lähteväni tämän työn jälkeen. Kerran vielä oli mahdollisuus muuttaa suun-

”Kerran vielä oli mahdollisuus muuttaa suunnitelmaa ja sehän muuttui, koska sotilaitakaan ei vielä näkynyt”

nitelmaa ja sehän muuttui, koska sotilaitakaan ei vielä näkynyt. Menin nimittäin yhdeksi yöksi vielä kotiin. Sinne oli vielä jäänyt töitä, jotka mielestäni oli tehtävä. Minulla oli sellainen koira, joka seurasi minua kuin hiallaava. En uskonut, että se pystyisi seuraamaan minua kaikissa tilanteissa, ja näin ollen siitä tulisi kulkukoira. Tuumin, että sitä siitä ei tehdä. Meillä asui isovanhempien mökissä Elisenvaaran asemaseudulta pommituksia karkuun tulleita, ja tiesin yhdellä miehellä olevan taskuaseen. Tämän johdosta minin pyytämään, että ammu tuo koira, johonka hän vastasi: ”Koiraa en ammu, mutta aseensa saat”. Niin siinä kävi, että ammuin koirani. Niin koville se otti, että sen jälkeen en ole koskaan ampunut koiraa.

Seuraavana aamuna pantiin uudelleen hevoset valjaisiin ja matka alkoi kohti länttä, olihan ne voimissaan olevia hevosia. Toinen oli 6-vuotias ja toinen 3-vuotias. Jossain Pieksämäen seutuvilla poikaviikarit huusivat: ”Kattokaa mustilaisia määne!” Olimme jo tulossa Jyväskylään. Sinne oli suunnattava, koska tiesin siellä olevan koko maata käsittävän siirtoväen huollon. Tarvitsin sellaisen huollon tietoja, joka löytää sijoitetun siirtolaisen mistä vain. Minun ei passannut hakea yöpymispaikkaa kaupungista, kun oli ne hevoset. Niille en kuitenkaan olisi yöpaikkaa

löytänyt. Seuraavaksi tuli mieleen Laukaa ja sinnehän menin. Siellä oli uskomattoman hyvä vastaanotto. Ette voi uskoa, emäntä lämmitti saunan, sain puhtaat vaatteet ylle ja sen jälkeen vieraskammariin makuulle. Se oli jo suurta juhlaa. Tämän jälkeen emäntä lupasi ruokkia hevoset sillä aikaa, kun käyn etsimässä kotiväkeä.

”Jyväskylään tultuani löysin kotiväkeni heti. Heidät oli sijoitettu Jämsään”

Jyväskylään tultuani löysin kotiväkeni heti. Heidät oli sijoitettu Jämsään. Nyt oli vain löydettävä itselle yöpymispaikka, olihan jo iltamyöhä. Toimistosta ohjattiin minut kirkkoon yöpymään. Kerrottiin siellä olevan myös paperipatjoja yöpymistä varten. Niinhän siellä olikin, mutta ei meinannut löytää paikkaa, mihin sen levittää. Vihdoin viimein rohkaisin luontoni ja menin kirkon alttarille. Kyllä siellä nukutti aivan hyvin.

Nyt oli siis osoite tiedossa. Piti vain lähteä Jämsään linja-autossa. Jämsän siirtoväen huollossa minut ohjattiin Kukkarosaareen. Se on saari Päijänteellä noin 20 kilometriä Jämsän kirkonkylästä. Neuvonnan mukaan lähdin kävelemään talvitietä jäätä pitkin. Kevät kun oli, niin jäällä oli tietysti vettä puoleen sääreän.

Oli jo pimeä ilta, kun saavuin perille armottoman väsyneenä. Pirtti oli jo pimeä mennessäni sisään. Tervehdittyäni sanoin nimeni ja kyselin, asuuko täällä meidän suvun väkeä. Emännän kuultua, kuka minä olin, hän rupesi itkemään ja vastasi: ”Heidät vietiin kaikki tänä aamuna kirkonkylään kulkutautisairaalaan. Olivat sairastuneet tulirokkoon”. Ja niin ensimmäisessä etsinnässä olin epäonnistunut.

Nukuttuani yön lähdin aamulla emännän neuvojen mukaan mantereelle päin Vaherin kaupalla ja siitä sain postilta kyydin kirkonkylään. Kyyti maksoi 20 markkaa, eikä minulla muuta rahaa ollutkaan. Äidiltä sain sen verran, että pääsin Jyväskylään. Kuitenkin ensin menin katsomaan velimiehiä ja siskoa, joita näytettiin vain lasin läpi.

”Kuitenkin ensin menin katsomaan velimiehiä ja siskoa, joita näytettiin vain lasin läpi”

Jämsästä Laukaalle tultuani oli taloon tullut toinenkin kurkijokelainen, vanha naapuri. Tällä entisellä naapurilla oli myös yöpymispaikkaa kaupungista, kun oli ne hevoset. Niille en kuitenkaan olisi yöpaikkaa

suorastaan kaunis. Mies oli isännän kanssa hevoskaupoissa. Vika oli vain siinä, että evakon hevonen oli huonossa kengässä. Minullapa oli kengitystyökalut mukana ja tarjouduin kengittämään. Tarjoukseni hyväksyttiin ja emäntä lähti kaupasta hakemaan hevoselle kenkiä, kun annoin hänelle niiden numerot. Niin tuli hevoskauppa kuntoon.

Olin valmis jatkamaan matkaa. Jatkoin kuitenkin junalla, sillä olin saanut äidiltäni neuvot menä Virolle hänen syntymäkotiinsa. Tein neuvojen mukaan ja näin tuli kohdallani ensimmäinen evakkomatka päätökseen.

Olin saavuttanut tavoitteeni: löytänyt kaikki, ketkä oli löydettävissä. Nämä kulkutautisairaalaan olivat olivat sairastuneet tulirokkoon. Veljelleni se lehmien kuljetus oli kamalan raskas. Kaiken lisäksi Jämsään päästyään hän kohtasi erittäin kylmän kohtelun. Hän ei saanut lehmille ruokaa paikallisilta isänniltä, ei millään. He olivat kyllä valmiit ostamaan lehmät tarjoamallaan hinnalla. Ei siinä muu auttanut, myytään elikot hän lähti kävelemään äidin asunnolle ja ilmoitti äidille itkien, että joutui myymään lehmät. Kertoivat äidin sanoneen: ”Elä sure, onhan meiltä mennyt paljon muutakin”. Seuraavan kerran olikin koko perhe koolla Virroilla ja kaikki terveitä.

”Eihän ne sodat tähän loppuneet, meidän olimme lähteneet evakkoon talvisodan jälkeen ja uutta oli tulossa”

Eihän ne sodat tähän loppuneet, meidän olimme lähteneet evakkoon talvisodan jälkeen ja uutta oli tulossa. Siihen sotaan jouduin minäkin mukaan. Se sota tuotti niin monenlaista tuskaa, jota ei voi sanoa kuvata. Mainitsen ainoastaan lopputaistelut Tali-Ihantalassa. Sieltäkin selvittiin kuin ihmeen kautta. Kummallista kyllä, jaksomme odottaa vain rauhaa, ja tulihan se aikanaan. Tällaista rauhaa emme tosin odottaneet. Pataljoonamme vietiin Saarijärvelle hajotettavaksi, koska se oli sieltä koottukin. Pataljoonassa oli myös Pohjanmaan poikia, joihin minäkin kuuluin, koska kotiväkeni oli evakuoitu Ylistaroon. Sain tehtäväkseni toimia porukan vetäjänä, olihan meitä kymmenkunta miestä ja kaikki olimme menossa hakemaan passia Seinäjoelta. Saimme passit ja hyvästelimme. Minun tehtäväni oli kiittää poikia ja toivottaa hyvää jatkoa siivieliämälle.

Nyt vasta huomasin, kuinka minulle oli käynyt, menikö kolme ja puoli vuot-

ta hukkaan? Kodin, uskonnon ja vapauden puolesta. Senhän me tiedämme, että koti meni. Uskonto säilyi ja vapaus, - ainakin osittain.

Seuraavana päivänä tiesimme jo enemmän, kun radiossa sanottiin, että kaikki ne, jotka ovat olleet valtiolla töissä, pääsevät samaan työhön. Olin ollut Valtion Rautateillä ennen sotaa ja niinpä menin heti ilmoittautumaan. Ja töitä löytyi.

Isä oli hätäinen mies, kun oli suuri perhe, eikä muille lapsille löytynyt töitä. Isä ei ollut myöskään halukas hakemaan siirtoväen päivärahaa; yhteiskunnan tukea, ei. Vaan lähti etsimään sopivaa maa- tai pientilaa eri kiinteistövälittäjien kautta. Maaseudulla oli välittäjiä harvassa, niinpä hän päätti lähteä pääkaupungin kiinteistömarkkinoita tutkimaan. Helsinkiläiseltä kiinteistövälittäjältä hän sai tietää, että Lounais-Suomessa, Someron pitäjässä olisi yksi rakentamaton tila myytävänä. Mistä lie tiedon saanut, että kaupungista löytyi myös yksi tuttu pankinjohtaja Elisenvaaran ajoilta, jonka kanssa hän aloitti lainaneuvottelut, ja niin päätettiin asian neuvottamiseksi ottaa ensin vekselilaina, mutta mistä takaaajat? Isän serkku, joka omisti sahan ja oli muutenkin suurliikemies, suostui takaaajaksi ja näin tilakauppa saatiin tehtyä. Myöhemmin laina muutettiin pitkäaikaiseksi, koska tilan myyjä suostui laittamaan nimensä takaaajaksi velkakirjaan, näin päästiin eroon isokorkoisesta vekselilainasta. Siihen aikaan tuollaisella reilun kymmenen peltotehtaanin

tilalla pärjäsi, kun vaan töitä jaksoi puskea, raivata metsästä lisämaata ja karjaa hoitaa. Metsää oli omiksi tarpeiksi, josta saatiin rakennuspuutavara.

”Jätin VR:n työt ja lähdin isän avuksi maanviljelyshommiin Somerolle”

Jätin VR:n työt ja lähdin isän avuksi maanviljelyshommiin Somerolle. Sieltä sitten löytyi sopiva tyttökin vaimoksi ja myöhemmin tilalle emännäksi, kun vanhempani luopuivat talonpidosta. Lapsia siunaantui puoli tusinaa, sama määrä kuin oli minultakin sisaruksia meidän Kurkijoelta lähdettyämme.

Someron tilalla on eletty 60 vuotta, eikä kaikki ole ollut tuskaa, vaan on niitä ollut hyviä päiviäkin, vaikkei nyt aivan ruusuilla tanssimista. On ollut rakentamista ja raivaamista, kyntämistä, kylvämistä, niittämistä ja karjanhoitoa, vieläpä ”souvissakin” on pitänyt käydä rakennuksilla ja traktoreissa. Nyt on kolmas polvi yrittämässä.

Elämässä oli monta tilannetta, varsinkin sodan aikana, jolloin tuli ajatelleeksi, että mahtaako enää seuraavaa päivää nähdä. Sanotaan että tietoisuus kuolemasta tekee elämästä elämisen arvoisen. Onko se niin? Ei, eihän sen iin ole, vaan tietoisuus iankaikkisesta elämästä tekee elämästä elämisen arvoisen. Näin sen pitää olla.

Hyvää jatkoa koko lukijakunnalle!

Toivottaa nimimerkki
Huru-Ukko
Veikko Kalin

Kurkijoelta nykypäivään

CD-ROM

5€

Kurkijoelta nykypäivään

Kurkijokea monipuolisesti käsittelevä vuonna 2005 ilmestynyt multimediaromppu nyt pysyvästi alennettuun hintaan.

Vielä muutamia kappaleita jäljellä!

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 Loimaa
p. (02)762 2551 tai 050 5213 336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi www.kurkijoki.fi

Syksyinen rannalta ongintakilpailu Porissa

Hiitola-Kurkijoki turnaus päättyi Hiitolaisten voittoon

Hiitolan Pitäjäseuran järjestämä rannalta ongintakilpailu järjestettiin 21.8. meren rannalla, Lynaskerin sillantöyräällä.

Viljo Ylönen peuranpaisti kainalossa.

Uhkaavista sääennusteista huolimatta kilpailu saatiin käydä mukavassa poutasäässä. Kilpailuun osallistui 22 innokasta onkijaa joiden yhteistulos oli lähes 39 kiloa. Kaikki 4 tunnin aikana itse ongitut kalat kelpasivat kilpailukaloiksi. Saamattomaksi ei jäänyt kukaan.

Molemmista sarjoista kolmen parhaan kaulaan ripustettiin mitalit.

Suurimmalla saaliilla 4125g sai Viljo Ylönen kiertopalkintona olevaan puntariin jo neljännen kiinnityksen.

Suurimman kalan 415g lahnan sai Martti Repo. Palkintona kalanperkauslautaa.

Hiitola-Kurkijoki ”maaoittelun” kiertopalkintona oleva pokaali päätyi tällä kertaa Hiitolan onkijoiden haltuun. Viljo Ylösen, Armi Savolaisen ja Raija Laaksonen yhteistuloksena oli 9655g.

Hyväksi kakkoseksi tul-

Voittajien on helppo hymyillä.

leen Kurkijoen, Simo Kauniston, Martti Revon ja Saini Revon yhteistulos oli 8485g

Lähimmän arvauksen suurimmasta saaliista veikasi Leena Laaksila vain -75 g:n erolla.

Kaikkien osallistujien kesken arvottiin lahjoituksena saatuja tuotepalkintoja. Päävoitto, Pertti Vihavaisen lahjoittama kylmäsavustettu peurapaisti päätyi lankomies Viljo Ylöselle.

Raija Laaksonen

Miehet

1. Viljo Ylönen ... 4125g
2. Simo Kaunisto... 3915g
3. Martti Repo ... 2770g
4. Kauko Savolainen2490g
5. Risto Uski 1765g
6. Martti Meskanen 1695g
7. Pertti Inkinen ... 1675g
8. Seppo Kaljunen 1330g
9. Seppo Kemppinen1310g
10. Launo
- Salmelainen..... 900g
11. Jouko Ijäs 890g
12. Eero Häkli 660g

13. Pertti Vihavainen 605g
14. Pekka Valkeapää 160g

Naiset

1. Armi Savolainen 2855g
2. Raija Laaksonen 2675g
3. Anneli Räikkönen2630g
4. Saini Repo 1800g
5. Leena Laaksila 1760g
6. Sari
- Latva-Valkama 1150g
7. Terttu Ketola ... 1100g
8. Aila Kaljunen ... 445g

Tunnistatko kuvat

Mikä rakennus ja keitä ovat ihmiset rakennuksen edustalla?

Mikä talo? Onko Kurkijoelta tai lähialueelta vai ovatko esim. Maamiesopiston opiskelijat tehneet vierailun jonnekin pidemmälle? (Vas. alakuva)

Minkä talon portailla nämä ihmiset seisovat ja keitä he ovat? (Oikea alakuva)

Kuvat on poimittu Antti Eklundin kotiarkistosta ja saattavat liittyä Maamiesopistoon tai sen opiskelijoiden tekemiin matkoihin. Tiedot voi ilmoittaa toimitukseen.

Uusi erä! Koot S-XXL

KURKIJOKI t-paidat

15 €

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kekkosen vierailut Kurkijoella

Nuori lakimies Kekkonen vieraili Kurkijoella kolmesti. Ensimmäisen kerran hän kävi kesäkuussa 1933 Lopotissa suojeluskuntatalolla, toinen vierailu suuntautui Elisenvaaraan, jossa oli puhetilaisuus ja kolmannen kerran Kekkonen tuli Kurkijoelle huhtikuussa 1934 selvittämään maamiesopistossa ilmenneitä järjestyshäiriöitä.

Ensimmäinen vierailu

Lakkautetun Lapuan liikkeen jälkeen Suomeen oli perustettu IKL eli Isänmaallinen kansanliike Hämeenlinnassa kesäkuussa 1932. Kurkijoella sekä koko Karjalassa IKL:n kannatus oli vähäistä. Esimerkkinä tapaus Rummunsuolta. Eräaseen taloon oli väkeä pyydetty kahvitilaisuuteen, jossa mukana myös IKL:n puhuja ”ah kohvit myö juotii, sit lähettii kaik kottii. Jätettii hänet puhumaa tyhjil seinil” kertoivat naapurin tytöt. Kyseinen puolue sortui laittomuuksiin hyökkäämällä laillista hallitusta vastaan.

Nuori oikeustieteen kandidaatti Urho Kekkonen kävi Kurkijoella kesäkuun 12. päivänä 1933 puhetilai-

suudessa. Suojeluskunnan talolla hän tapasi kymmenkunta äänekkästä, kerskuvaa, vallanjanoista mustapaitaa kädessään *Ajan suunta*-lehti esittäen vaatimuksiin. Täältä Kekkonen teki ensimmäisen vaalipuheensa, jonka hän julkaisi 17. kesäkuuta Maakansassa nimellä: Vaalipakinaa Kurkijoelta. Pakinansa Kekkonen lopettaa: ”Täällä oli t.k. 12. päivänä suojeluskunnan talolla mustapaitaiset puseromiehet, luvultaan kymmenkunta, järjestäneet Tuomivaaralle esitelmätilaisuuden, jossa maalaisliittolaiset leimattiin sosialisteja ymmärtäviksi kansalaisiksi luultavasti syystä, kun eivät ole olleet laittomaisissa torikouksissa, maaherraa pois vaatimassa eikä hyväksyneet Mäntsälää eikä muitakaan laittomuuksia.”

Kekkonen Maamiesopistolla

Kurkijoen maamiesopistosta, joka sijaitsi Lopotissa valmistui kaksivuotisen kurssin jälkeen maatalousteknikoita. Ammattinimike maatalousteknikko muutettiin 60-luvun alussa agrologiksi. Kurkijoen maamiesopistolle soluttautumi-

Nuori lakimies Kekkonen kävelyllä Ateneumin kulmilla Helsingissä 1930-luvun alkupuolella. Kuva: Wikimedia

Kasviviljelyn koeruutuja tutkimassa opistolla.

Albert Eklund valmistui opistosta agrologiksi

Albert Eklund (kesk.) opiskelutovereidensa kanssa.

Isäni Albert sai kurssinsa 7. parhaan päästötodistuksen keväällä 1935, kun opiskeluolot olivat normalisoituneet ja kaikkia kohdeltiin tasapuolisesti.

Isäni ei mennyt palkkatyöhön opiston päätyttyä vaan koti Kauneela Rummunsuolla veti häntä puoleensa.

Mummoni kertoi Kauneelan kehityksestä, että ensin rahamenot kasvoivat, kunnes tuotantotekijät saatiin paremmiksi. Piiriojat avattiin. Alkoi laajamittaisempi leipävehnän viljely. Karjan tuotokset, liha ja maito, nousivat tarkemman ruokinnan sekä jalostuksen avulla. Talvirokintaan tuli AIV-rehu. Koneellistaminen toi helpotusta peltotöihin. Metsi-

nen mustapaidoilta onnistui paremmin kuin muualle pitäjäämme, johtuen siitä, että opistolla oli väkeä ympäri maata.

Muutamat opettajat sekä osa oppilaista käyttivät IKL:n tunnuksia: sininen kravatti ja musta paita. Oppitunneilla kurkijokelaiset oppilaat vaistosivat mustapaitojen yhteistyön. Kokeissa IKL:n jäsenet saivat parempia numeroita vähäisemmällä tietomää-

Urho Kaleva Kekkonen 110 vuotta 3.9.2010

- 3. 9. 1900 Pielavesi -
- 31. 8 1986 Helsinki
- 8. Suomen tasavallan presidentti
- presidenttinä yli 25 vuotta 1.3 1956-27.1 1981.
- Suomen historian pitkäaikaisin presidentti
- pääministerinä viisi kertaa

rällä ”omilta” opettajiltaan. Politikointi vei paljon lukuaikaa. Tätä eriarvoisuutta jatkui pitkälle kevätlukukauteen 1934. Kurkijokiset huomasivat pärjäävänsä muiden opettajien oppitunneilla sekä kokeissa mustapaitojen vertaisesti. Talvella 1934 tunnelma kiristyi.

Kurkijokelaiset oppilaat päättivät kokouksessaan lopettaa moisen vääryyden maineikkaassa opistossa, olihan tämä valtion laitos. He ottivat yhteyden Maatalousministeriön lakimieheen Urho Kekkoseen joka otti mukaansa maataloushallituksesta maatalousopetuksen tarkastaja maanviljelysneuvos Oskar Ruohtulan.

Huhtikuun 11. päivän iltana miehet lähtivät Kurkijoen maamiesopistoon toimittamaan tutkimusta IKL:n jäsenten harjoittamasta painostuksesta oppilaiden keskuudessa. Kuulustelut olivat kaksipäiväiset. Perjantai-iltana kaikki opettajat sekä oppilaat kutsuttiin riviin, jonka eteen astui Ruoh-

Urho Kekkosen Taskukalenteri 1934

Huhtikuu 1934

-
- 9 M Voimistelukilpailuissa illalla.
- 10 T Päivällä toin Sylvin pois sairaalasta. Hän alkaa parantua.
11. K Illalla lähdin maanvilj. neuvos Ruohtulan kanssa Kurkijoen maamiesopistoon toimittamaan tutkimusta ikl:n jäsenten harj. painostuksesta oppilaiden keskuudessa.
- 12 T Kuulusteluja.
- 13 P Kuulusteluja.
- 14 L Lähdin klo 9 ap. Kurkijoelta. Tapasin Ahon Lassen junassa. Kotiin klo 19. Illalla Alcazarissa Muttilaisen Toivon ja Kempaisen Martin kanssa.
-

en hoito lisäsi puuntuottoa. Tilaan uhratut rahat saatiin runsaampana takaisin.

Kartan piirtämisen taidot isäni oli oppinut opistossa. Tätä taitoa tarvittiin myöhemmin evakossa. Käräjäoikeudessa Loimaalla oikein piirretty kartta toi tilaajalleen oikeutta.

Kurkijoen opiston vaikutus pitäjämme kehitykseen oli vaikuttavaa monella

tavalla. Opistolle Lopottin saatiin koulutettua, osto-voimaista väkeä.

Kirjassa *Kunniamme* päätettiin kertoa, kuinka talvisodan evakointivaiheessa viljasäkipinoja jäi teiden varsille paljon eri pitäjiin, eniten kuitenkin Kurkijoella. Opistomme vaikutus ei ollut vähäisin, sanottiinhan Kurkijokea ökypitäjäksi.

AE

Suojeluskunta toimi Kurkijoella aktiivisesti, kuvassa Kurkijoen Suojeluskunnan lippu.

tula ilmoittaen seuraavaa. ”Tämän päivän aikana on kaikki puoluetunnukset riisuttava jokaisen opettajan, samoin oppilaan päältä, mikäli seuraavana päivänä ei ole normaali vaatetus jokaisen päällä, ovet ovat mustapaidoille auki oppilaiden samoin myös opettajien on lähdettävä opistosta.”

Lauantaiaamuna järki voitti, mustat paidat häipyivät opettajilta ja oppilailta vaihtuen siviiliasuun. Kello 9 samana aamuna Kekkonen ja Ruohtula lähtivät opistolta. Tämä oli Kekkonen

kolmas käynti Kurkijoella. Olot opistolla normalisoituivat kokeissa pärjättiin taas koska eriarvoistaminen loppui.

Opistossa yhteishenki kasvoi ja kaverisuhteet normalisoituivat. Näistä tapahtumista alkoi Kekkonen nousu aina presidentiksi asti.

Antti Eklund
Avustajina: Tapio Nikkari ja Ossi Ylilähde
Kuvat: Antti Eklundin kotiarkisto, jolle toisin mainita.

Opiskelijoita Opiston puutarhassa 1934-35.

Näkökulmia

Kohtaamisia

Tulin raitiovaunu-pysäkillä. Pysäkkikorokkeen toisessa päässä seisojia pariskunta, joka jo kaukaa erottui muovikasseineen ja rähjäisine olemuksineen lähimetsän hökkelien asukkaiksi.

Menin toiseen päähän, mahdollisimman kauas heistä. Tuollainen juopunut örveltäjä oli minusta arvaamaton ja pelottavakin. Hän saattoi sanoa tai käyttäytyä miten tahansa. Harmikseni huomasin, että mies jätti seuralaisensa ja lähti tallustamaan minua kohti. Keskityin katsomaan pysäkkikatoksen elokuva-mainosta. Mies tuli viereeni ja alkoi hankin tutkia mainosta ja kysellä minulta jotain siihen liittyvää. Vastasin hänelle, mutta jatkoin sanomalla että en nyt juuri välittäisi keskustella mistään. Yllätyin vastauksesta: ”Kuule, mullakin on päiviä jolloin en halua jutella mistään kenenkään kanssa”. Sanoi, kääntyi ja lähti pois.

Alepan oven vieressä seisojia miehen rolaattorin kanssa. Sanoinkin, että voisin auttaa häntä pääsemään

ovesta sisään. ”Minä olen jo tehnyt ostokseni, ei ollut paljon asiaa.” Vaihdoimme muutaman lauseen, säästää kai ja rollaattorin ominaisuuksista. Kun sitten käännyn mennäkseni sisään kauppaan sisään, mies kiitti minua siitä, että olin keskustellut hänen kanssaan. Hänellä kun ei juuri ole juttukaveria.

Tulin teatterista iltasella raitiovaunulla. Vastapäätä istui nuori pariskunta, keskustellen hiljaa iloisina keskenään. Rattailla siinä vierellä nuokkui 2-3 vuotias sievä tyttönen, silmät kiinni painuneina. Äiti kysyi tyttöltä halusiko tämä kotiin päästyä jotain syötävää vai menisikö heti nukkumaan? ”Nukkumaan” oli hiljainen vastaus. Mutta hetken kuluttua helähti lapsen ääni laulamaan: ”Hellällä palavalla sylämyksellä lakastan minä sinua.” Silmät ummessa hän lauloi ja ihan nuotilleen. Meitä kaikkia vaunussa hymyilytti.

Nytkin kun muistelen tuota pikkutyttöä minua hymyilyttää.

Marjaliisa Laine

Opiston Deerincin ympärillä.

Hymyä huuleen

Eräs isäntämies Karjalasta sanoi presidentti Kekosta tervehtiessä: ”Muita kaikkii mie oon sinutelt, mutt Sinnuu, herra resistentti, mie sanon työ.”
Jaakon tytär

Tuttavaperheen lapset halusivat koiranpentua, niinhän ne usein mankuvat, tuttu juttu, Tähän perheenpää vastasi, ettei koiraa heillä tarvita, kun eukko haukkuu vieraat ja lapset kakkivat lattialle ja hän itse kaluaa luut.
Jaakon tytär

Eskon puumerkki

Pirkko 60 v, Pentti 80 v ja Reijo 60 v

200-vuotispäiviä vietettiin Sarka-museolla

200-vuotispäiviämme vietettiin Sarkamuseolla 17.7.2010. Juhlittavina olivat Pentti Julku 80 v, Pirkko Kaartinen 60 v ja Reijo Mälkiä 60 v.

Haluamme kiittää kaikkia esiintyneitä: Pentti Kempistä, Eino Vepsää, Arvi

Heinosta, Heikki Järvestä, Kirsi Kiiskeä, Helvi Lähteenmäkeä, Veikko Kohoa, kalakurkia, Sarkamuseota oivasta museoesittelystä ja Savisormia sekä ennen kaikkea kiittää ihania vieraita.

Reijo Mälkiä

Pirkko, Reijo ja Eino, yhteisikä 200 vuotta.

Ilomantsin maisemissa

Laatokan puolustuksen perinneyhdistys kokoontui Ilomantsissa 13.8.2010 – 15.8.2010. Lauantaina oli opastettu retki Ilomantsin maisemissa. Laatokan veteraanit, heidän omaisensa ja ystävänsä sekä Laatokan puolustuksen kalliista perinnöstä kiinnostuneet tutustuvat mm. raudanvalmistuksen historiaan, savottamuseoon, sotahistoriallisiin näyttelyihin sekä taistelupaikkoihin, joiden joukossa olivat maisemat, joissa käytiin vuoden 1944 torjuntavoittotaistelut. Lisäksi oli hiljentyminen Hattuvaaran tsasounassa ja käynti Parpeinvaaran Runokylässä, Runopirtissä ja Rajakenraalin majan uusi- tuissa näyttelyissä.

Sunnuntain ohjelmassa oli yhdistyksen vuosikokous ja Joensuussa ennen kotimatkaa kunniakäynti ja seppelleenlasku Korpisoturi-monumentilla.

Perinneyhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen Erkki Marttila Turusta. Varapuheenjohtajana jatkaa Seppo Vainikka Imatralta. Muut johtokunnan jäsenet ovat: Tuure Matikainen (Riihimäki), Ilpo Kaislaniemi (Turku), Erkki Ristolainen (Turku) ja sihteeri rahastonhoitaja Raili Jantunen (Heinola).

Tauno Vehviläinen

Laatokan veteraanien joukossa oli Kurkijoen Saaresin kylässä syntynyt Tauno Vehviläinen. Matkaseurana oli Esa-poika, jonka kanssa Ilomantsiin tulo- ja menomatkiaan oli liitetty muita tapaamisia. Ajomatkaa kertyi, kun Tauno Vehviläisen nykyoti on Kiskossa saakka.

Yrjö ja Ida (o.s. Kempinen) Vehviläisellä oli maatilaa, Rummunsuo 13, Kurkijoen Saaresin kylässä. Perheeseen kuului 12 lasta. Tauno ei ehtinyt käydä ripikoulua kotiseudulla, vaan se tuli suoritettua Uraisissa 24.6.1941. Veli oli käynyt

Kurkijoen maamiesopiston ja Tauno muutti velimiehen avuksi maataloustöihin tämän kiertäessä maatalousneuvojana pitäjällä. Omakin hevosen ja varsa siirrettiin Polvijärvelle. Myös vanhemmat asettuivat Polvijärvelle.

Talvisodan aikana Tauno toimi IS-poikaosastossa. Tehtäviin kuului mm. vartioida vankeja, rautatiesiltoja sekä ottaa kiinni desantteja. Ennen armeijaan menoa hän oli suojeluskunnan poikaosastossa

Elisenvaarassa

Tauno Vehviläinen suoritti 6 kk aliupseerikoulun Valamossa ja oli taistelemassa jatkosodan aikana mm. Mörkerikössä ja Valamossa.

Sodan jälkeen Yrjö Vehviläisen perheen uudeksi kotipaikaksi tuli Satakunnan Vampula, josta hän sai maatilaa. Täällä Tauno aloitti kuorma-autoilun Lauri-veljen kanssa. Aluksi ajettiin soraa, myöhemmin siirryttiin puutavaran ajoon Tohmajärvelle. Miehet saivat toisen liikenneluvan ja mukaan tuli taksiautoilu.

Sotakorvauspuuta ajettiin ja lastattiin Neuvostoliittoon koko Itä-Suomen alueelta. Vakinaisena hankintaluona olivat Ilomantsi-Kitee-Lieksa-alueet. Veljekset olivat rakentamassa autoineen Kitee-Tohmajärvi-välillä kuutostietä. Tohmajärveltä löytyi myös Helli-puoliso.

Kun Lauri-veli kuoli, autohomma jäi kokonaan Taunolle. Hän lopetti autotyöt 1973 ja siirtyi rakennuksille Espooseen, jossa työskenteli mm. Rakennusliike Hakalla Olarin alueella. Tauno Vehviläiselle kertyi Timpurin uraakin 22 vuotta. Niitä töitä oli ollut jo jälleenrakennusaikaan Vampulassa rakennettaessa perheen taloa sekä sukulaistaloa.

Espoon aikaan kuului myös kesäpaikan hankki-

Kuvassa etualalla veteraani Tauno Vehviläinen, jonka kotikylä oli Kurkijoen Saares, mutta suvuyhteydet ovat Parikkalan Tyrjälle. Hänen takanaan matkaseurana ollut Esa-poikansa.

minen Kiskosta. Eläkkeelle siirtymisen myötä Helli ja Tauno Vehviläisestä tuli kiskolaisia ja sitäkin aikaa on 25 vuotta. Sairastumisen myötä Helli ei voi asua enää kotona. Taunon eläkepäivät kuluvat nikkaroiden ja puutarhaa hoitaen. Välillä täytyy hoitaa omaa kuntoa Kiskon eläkeläisten jumppapiirissä tai sauvakävelyllä.

Kurkijoen kotiseutumatoilla Tauno Vehviläinen on käynyt kahdesti. Toisella matkalla kierrettiin Laatokkaa ja sotaveteraanien matkalla käytiin lisäksi Valamossa ja Lahdenpohjassa. Laatokan puolustajien tapaamisissa Tauno Vehviläinen on ollut liki

alusta saakka. Nyt Laatokan puolustuksen perinneyhdistyksen kokouksessa Taunon Esa-poika oli ensimmäistä kertaa. Aina aikaisemmin Helli-puoliso oli mukana, mutta nyt puoliso ei voi enää matkustaa.

Vehviläiset uudella kotiseudulla Ida ja Yrjö Vehviläisen tilanpitoa Vampulassa jatkoi Leo-poika, joka osti tilan isältään ja sisaruksiltaan v.-52. Nytemmin tilalla asuu Leon poika. Tauno Vehviläisen muista sisaruksista asettuivat Vampulaan asumaan Armas, Bertta, Kerttu, Onni ja Yrjö. Muut lennähtivät muualle Suomeen.

Paula Penttilä

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti! Vuosikerta vain 39 eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Vielä muutamia kappaleita jäljellä!

Kurkien kutsu DVD

10 €

Uskallatko rajan taa?

Kurkien kutsu on keuhilla 2009 kuvattu dokumentti nuoren Antin matkasta isoisänsä syntymäpaikalle Kurkijokelle, lauvutettiin Karjalaa. Rajan takaa avautuu portti toisenlaisen maailman, josta matkaja ei palas entisellään. Hän saattaa jopa tulla sinne takaisin.

Kurkien kutsu -dokumentin lisäksi DVD:llä on lisämateriaalina Elisenvaaran perinnettä käsittelevä dokumentti, jossa Aarne Heinonen, Pertti Toivola ja Eero Laakkonen kuvailevat perinnettä ja sen jälkeisiä tapahtumia. Lisämateriaalina on myös Timo Reuhisen ja Sirkka Hotolan juttu heidän juuristaan ja Kurkijoen nykytilasta. Lisäksi DVD sisältää informatiivisen kuvakokteen Kurkijosta.

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3306
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Inari
2. Saint Helenan saarella
3. Tampereella.
4. 206 luuta
5. 72 km/h.
6. Suomesta
7. Ranskassa
8. Matteus
9. C-vitamiinin
10. 1 päivä

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA

LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeus-turva-asioita.

Asianajajatoimisto HEIKKI RANTANEN
Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppialankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajajatoimisto JARI HEIKMAN OY
AA, VT Jari Heikman
VT Pia Aulio
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com